

Први дан часног поста увијек човјека снађе неко искушење којим нас Спаситељ опомиње да се живот у Његовом Тијелу не своди само на прегледање садржаја млијека у омиљеном кексу већ на ношење бремена једног живота тамо гдје се мора бити кадро „на страшноме мјесту постојати“. Тако и ове године – баш на први дан поста сусрели смо се са бриелским ултиматумом којим је Србија требало да криминогену структуру под покровитељством друге криминогене структуре прихвати као „другу страну“ чији би територијални интегритет и суверенитет поштовала. Такво искушење ипак није свакидашње. Оно представља политичку формулацију коначне идентитетске капитулације Србије којом би се српски народ само-распустио и само-угасио јер би од народа, колектива са идентитетом и достојанством, постао колонизовано становништво срећно због свог статуса колоније, спремно да дио своје територије и цијелину свога бића усупи за брзу пругу (ствар не само удобну већ, како се ових дан увјерисмо, и погибљену).

Србија (као синоним за Републику Србију али и за српски народ као цјелину) не може да опстане без косовског завјета као утемељујућег елемента нашег идентитета. Како је лапидарно али надасве тачно ствар све Никола Пејаковић Коља – Србима се нуди избор између вјере и вечере. Ако Срби прихвате вечеру, добиће вечеру и метак у главу (овај други дио његовог запажња подједнако је важан!) Ако изаберемо вјеру – косовски завјет као онај „свакога дана васкрс из рана“ Београдског синдиката, онда „Срби имају шансе“. Избор је заиста врло једноставан. Зашто онда уопште напомињање о смислу „европских инвестиција“ са једне и „Косова“ са друге стране?

Не пристајем на капитулацију! Не дам Косово за било шта, па ни за сат и по путовања до Ниша!

Пише: Дарко Р. Ђого
уторак, 07 март 2023 01:08

[Блог Дарка Р. Ђого](#)